

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Sa/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7022200040
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7022200040.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: F. I., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: H. O. S., bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Ú. H. W. H. B. J., T. XX, XXX XX J., zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava, Regrútska 4, 812 72 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-297-027/2021-AV zo dňa 26.11.2021, takto

rozhodol:

- I./ Správnu žalobu z a m i e t a.
- II./ Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Správnu žalobou, doručenu Krajskému súdu v Košiciach, ako správneho súdu (ďalej aj „súd“), dňa 25.01.2022, sa žalobca domáhal podľa ustanovenia § 221 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-297-027/2021-AV zo dňa 26.11.2021 o predĺžení zaistenia žalobcu, zároveň žiadal nariadiť jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia a priznať plnú náhradu trov konania.

2. Dňa 27.10.2021 v čase o 16:35 hod. bol žalobca za obcou S. pri vychádzaní z lesného porastu na H. B. v smere do obce Č. vyzvaný hliadkou Obvodného Oddelenia PZ Bratislava - Dúbravka k preukázaniu totožnosti, pričom nevedel hodnoverne preukázať svoju totožnosť a oprávnenosť pobytu na území Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“). Následne bol v čase o 19:20 v zmysle § 79 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov predvedený a odovzdaný správneho orgánu Mobilnej jednotky PZ Bratislava za účelom konania o administratívnom vyhostení. Vykonanými lustráciami v informačných systémoch PZ bolo zistené, že žalobca nedisponuje oprávnením k zdržiavaniu sa na území SR, resp. schengenského priestoru.

3. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný začal konanie o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov. Žalobcovi bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA5-297-010/2021-AV zo dňa 28.10.2021, ktorým sa vyhostí na územie H. s dobou zákazu vstupu na územie SR a všetkých členských štátov na dobu 2 (dva) roky. Následne bol žalobca zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia s dĺžkou doby zaistenia do 27.11.2021. Žalobca nežiadal o azyl na území Slovenskej republiky, taktiež nežiadal o vyznamenanie zastupiteľského úradu a o dobrovoľný návrat. Dňa 26.11.2021 bolo žalobcovi predĺžené zaistenie rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-297-027/2021-AV zo dňa 26.11.2021 v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, a to najviac do 28.04.2022, voči ktorému je podaná predmetná správna žaloba.

4. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-297-027/2021-AV zo dňa 26.11.2021 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) správnu žalobu zo dňa 10.01.2022. Žiadal rozhodnutie žalovaného zrušiť, žalovanému nariadiť, aby bezodkladne prepustil žalobcu zo zaistenia a žiadal tiež priznať plnú náhradu trov konania.

5. Žalobca s preskúmaným rozhodnutím žalovaného nesúhlasí, pretože podľa jeho názoru žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa v konaní a následne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absolútne nijakým spôsobom nezaoberal súčasnou bezpečnostnou situáciou na území H. z pohľadu povinnosti dodržiavania čl. 3 Európskeho dohovoru, ako aj v zmysle § 81 zákona o pobyte cudzincov. Vo vzťahu k povinnosti správneho orgánu zaoberať sa prekážkami vyhostenia je napadnuté rozhodnutie podľa jeho názoru nepreskúmateľné a na základe nedostatočne zisteného stavu veci a neskúmaním prekážok vyhostenia vec následne nesprávne právne posúdil. Napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s čl. 3 Európskeho dohovoru.

6. V správnej žalobe právny zástupca žalobcu argumentuje spôsobom, že v H. je zlá bezpečnostná situácia. Z informácií uverejňovaných na internetovom sídle Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, aktualizovaných ku dňu 10.11.2021 vyplýva, že Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Teheráne neodporúča turistické cesty do H. a v prípade nevyhnutných ciest do krajiny odporúča spolupracovať s vierohodným domácim partnerom, ktorý by mal byť schopný poskytnúť čo najvyššiu úroveň bezpečnosti pri pohybe (...), pričom uvádza aj zdroj týchto informácií.

7. Na podporu vyššie uvedeného tvrdenia právny zástupca žalobcu predložil súdu kópiu rozhodnutia migračného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 04.06.2021, ktoré priznalo medzinárodnú ochranu - doplnkovú ochranu žiadateľovi z H. z dôvodu možného utrpenia vážneho bezprávia pre neselektívne násilie prevládajúce v krajine.

8. V ďalšej časti správnej žaloby právny zástupca žalobcu uvádza: „Žalovaný však v konaní nijakým spôsobom nezisťoval, aké podmienky prevládajú v domovskej krajine žalobcu a aké zaobchádzanie by mu hrozilo v prípade jeho návratu do tejto krajiny. Článok 3 Dohovoru má absolútny charakter a prednosť aj pred zákonom o pobyte cudzincov. Žalovaný nevykonal žiadne dokazovanie o bezpečnostnej situácii v H. ani nijako neskúmal prekážky vyhostenia v zmysle § 81 zákona o pobyte cudzincov a čl. 3 Dohovoru. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný si nezabezpečil žiadne informácie či správy o bezpečnostnej situácii v H., prípadne iné dôkazy, aby bolo možné dospieť k záveru o neexistencii rizika utrpenia vážnej ujmy žalobcovi.“ Následne citoval jednotlivé rozhodnutia kasačného súdu (č. k. 1Sza/31/2014 zo dňa 02.09.2014, č. k. 1Sza/8/2015, č. k. 1Sza/7/2016, č. k. 10Szak/11/2016).

9. V závere správnej žaloby právny zástupca žalobcu uvádza: „Vo veci žalobcu existujú prekážky vyhostenia do H. a neexistuje žiadna tretia krajina, ktorá by ho bola ochotná prijať, keďže žalobca nemal v inej krajine oprávnenie na pobyt a ani sa takýto odsun nezačal. Vyhostenie na územie H. nie je prípustné pre jeho rozpor s čl. 3 Európskeho Dohovoru. Vzhľadom na vyššie uvedené možno považovať zaistenie žalobcu za nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude prípustné zrealizovať jeho administratívne vyhostenie a naplniť tak účel zaistenia.“

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe, urobené podaním zo dňa 18.01.2022, zrekapituloval doterajší priebeh administratívneho konania. Dôvody vo vyjadrení žalovaného korešpondujú s dôvodmi preskúmaného rozhodnutia. Okrem tohto žalovaný vo vyjadrení uvádza: „Žalovaný dňa 28.10.2021 spísal so žalobcom zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, vedenú pod č. p. PPZ-HCP-BA5-297-009/2021-AV, ktorá tvorila podklad pre vydanie Rozhodnutia o administratívnom vyhostení. V predmetnej zápisnici sa žalobca vyjadril, že pochádza z H., že na územie SR sa dostal za pomoci prevádzčača, bez cestovného dokladu. Je moslim, cestu si zabezpečil z vlastných úspor a požičaných peňazí od známych. Jeho cieľovou krajinou bolo Rakúsko a tam by aj cestoval, ak by bol prepustený zo zadržania. Konkrétne odpovedal na všetky položené otázky a rovnako konkrétne sa vyjadril aj na otázku, či mu hrozí v krajine pôvodu alebo v krajine, z ktorej prichádza prenasledovanie z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodu zastávania určitých politických názorov alebo zastávania príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo mu v tejto krajine hrozí mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, na ktorú odpovedal, že mu nehrozí nič,

odišiel kvôli lepšiemu životu, z ekonomických dôvodov. Na otázku prečo opustil domovskú krajinu, odpovedal, že kvôli lepšiemu životu. Na otázku, či je niečo, z čoho má strach, odpovedal, že nie, nemá. Rovnako uviedol, že nebol členom politickej strany, politického hnutia alebo inej politickej organizácie.“

11. Krajský súd v Košiciach, ako správny súd, v konaní o žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia (§ 206 a nasl. SSP) preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie podľa právnych procesných podmienok uvedených v § 206 - § 220 SSP, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a preskúmal tak napadnuté rozhodnutie a obsah administratívneho konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu v právnych medziach podanej žaloby (§ 182 ods. 1 písm. e/ SSP s použitím § 206 ods. 6 SSP), ako aj podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu (§ 206 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná. Správny súd nariadil pojednávanie na deň 03.02.2022, na ktorom sa nezúčastnil ani právny zástupca žalobcu, ani žalovaný a tak v súlade s § 114 SSP správny súd pojednával v ich neprítomnosti.

12. Podľa § 2 ods. 1 písm. h) zákona o pobyte cudzincov, neoprávneným pobytom je zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

13. Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

14. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie podľa § 83 ods. 2.

15. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

16. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

17. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

18. Podľa § 90 ods. 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, zariadenie je povinné skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

19. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

20. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

21. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

22. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

23. Podľa čl. 3 Dohovoru, nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

24. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

25. Podstatou žalobných námietok žalobcu bola námietka o neúčelnosti jeho zaistenia z dôvodu, že nie je žiadny predpoklad k jeho vyhosteniu do H.P., nakoľko je tam zlá bezpečnostná situácia. Svoj právny názor založil žalobca na zistení, že na základe informácie z internetovej stránky Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky sa neodporúča cestovať občanom SR do niektorých oblastí H..

26. Správny súd v súvislosti s vyššie uvedenou námietkou uvádza, že táto nemôže byť relevantná pre výrok o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci. Právny zástupca žalobcu síce predložil súdu rozhodnutie migračného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 04.06.2021, ktoré však nie je možné aplikovať v danom prípade, nakoľko sa týka inej skutkovej a právnej situácie. V posudzovanom prípade migračného úradu sa jednalo o maloletého, ktorý tvrdil, že má v istej časti H. azylové dôvody, ktoré správny orgán po vykonanom dokazovaní vyhodnotil ako dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany (hrozba zo strany strýkov, vražda jeho rodičov atď.). V preskúvanom prípade žalobcu nemožno túto súvislosť nájsť, pretože žalobca neuviedol počas administratívneho konania žiadne, ani približné obavy z bezpečnostnej situácie, navyše tvrdil, že mu nehrozí nič a odišiel kvôli lepšiemu životu, z ekonomických dôvodov (pozri bod 10. rozsudku). Z uvedeného dôvodu správny orgán nemal v tomto pochybnosti a vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení, kde aj určil krajinu vyhostenia.

27. Vo vyššie zmienenej okolnosti možno súhlasiť s názorom žalovaného, vyjadreného v jeho liste zo dňa 18.01.2022, kde tvrdí, že „to, že sa žalobca do H. vrátiť nechce, neznamená, že sa do H. vrátiť nemôže z dôvodu bezpečnosti“. Podobne možno poukázať aj na citované rozhodnutia kasačného súdu, ktorými argumentuje právny zástupca žalobcu, konkrétne rozhodnutia č. k. 1Sza/31/2014 zo dňa 02.09.2014, ktoré sa týka zaistenia cudzinca, ktorý požiadal o azyl, rozhodnutia č.k. 1Sza/8/2015, ktoré sa týkalo konfliktu v Sýrii alebo rozhodnutia č. k. 10Szak/11/2016 zo dňa 17.10.2016, ktoré sa týkalo maloletých detí s matkou, kde nebola určená krajina vyhostenia. Takáto argumentácia právneho zástupcu žalobcu logicky nemôže prispieť k dôvodnosti správnej žaloby.

28. Správny súd vychádzal z informácie, na ktorú ako jedinú poukázal právny zástupca žalobcu, t.j. z informácie zistenej z internetovej stránky Ministerstva zahraničných vecí SR, avšak je potrebné upriamiť pozornosť na fakt, že zástupca žalobcu vychádza z informácie, že nie je vhodné, či dokonca bezpečné cestovať do H. ako turista. Uvedené však nemožno aplikovať na osoby, ktoré z danej krajiny pochádzajú. Na túto skutočnosť poukázal aj žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení zo dňa 18.01.2022, kde v tejto súvislosti uvádza: „Žalovanému je samozrejme známy fakt, že sa na území H. nachádzajú oblasti, ktoré môžu predstavovať bezpečnostné riziko avšak uvedené, by teda bolo možné uplatniť kdekoľvek na svete, a tým pádom, by celá návratová procedúra strácala zmysel a opodstatnenie.“ Takejto argumentácii nemožno nič vytknúť, a to aj v kontexte ďalej zistených faktov žalovaným, keď uviedol odkaz na internetovú stránku, že H. je krajina, do ktorej sa organizujú poznávacie zájazdy.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Návratovou smernicou, Správnym poriadkom, ako i medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv. Žalovaný pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav veci v súlade s ustanovením § 32 Správneho poriadku, odôvodnenie rozhodnutia je dostatočne zrozumiteľné, obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti podľa ustanovenia § 47 Správneho poriadku, ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a je z neho zrejmé, akými úvahami sa žalovaný pri hodnotení dôkazov riadil a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov. Správny súd preto dospel k záveru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu a preto podľa § 229 SSP žalobu ako nedôvodnú zamietol.

30. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na ich náhradu, pretože žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom

spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.